

When Priests Kill. Rabbi Josh Levy, Shavuot 5780

MISHNAH (Mishnah Yoma 2:1-2, Daf 22a):

At first, any [priest] who wanted to remove [the ashes from] the altar did so. In the event that there were many, they would run and go up the ramp [of the altar] and whoever beat his fellow into within four cubits won the privilege.

If two were even, the Temple administrator would say to all of them: Put out a finger! How many did they put out? One or two, but they did not put out a thumb in the Temple.

It once happened that two were neck and neck as they ran to go up the ramp. One pushed his fellow, who fell and his leg was broken.

When the court saw that they were exposed to danger, they decreed that they would not clear the altar except by lots.

Four lots were cast each day, and this was the first lot.

GEMARA 23a:

IT ONCE HAPPENED THAT TWO WERE NECK AND NECK AS THEY RAN TO GO UP THE RAMP.

The Rabbis taught in a baraita: It once happened that two priests were neck and neck as they ran to go up the ramp, and when one of them came first, to within four cubits before his fellow, the other took a knife and thrust it into his heart.

Rabbi Tzadok stood on the steps of the Hall and said, "Our brothers of the house of Israel, listen! Behold, it says IF A CORPSE IS FOUND IN THE LAND... YOUR ELDERS AND JUDGES SHALL COME FORTH... (Deuteronomy 21:1-2).

For us, upon whom does it fall to bring the *eglah arufah*? Upon the city or upon the Temple Courts?" All the people burst out crying.

The father of the boy came, and found him still writhing. He said, "Behold, he is an atonement for you. My son is still writhing, and the knife has not become unclean."

[This comment] comes to teach you that the ritual purity of their vessels was of greater concern to them even than the shedding of blood.

Thus is it also said MOREOVER, MANASSEH SHED SO MUCH INNOCENT BLOOD, THAT HE FILLED JERUSALEM FROM ONE END TO THE OTHER (2 Kings 21:16)

משנה.

בראשונה, כל מי שרוצה לתרום את המזבח - תורם. ובזמן שהן מרובין - רצין ועולין בכבש, כל הקודם את חברו בארבע אמות - זכה.

ואם היו שניהן שוין - הממונה אומר להן: הצביעו. ומה הן מוציאים - אחת או שתיים. ואין מוציאים אגודל במקדש.

מעשה שהיו שניהם שוין ורצין ועולין בכבש, ודחף אחד מהן את חברו ונפל ונשברה רגלו.

וכיון שראו בית דין שבאין לידי סכנה - התקינו שלא יהו תורמין את המזבח אלא בפייס. ארבע פייסות היו שם, וזה הפייס הראשון.

גמרא

מעשה שהיו שניהן שוין ורצין ועולין בכבש.

תנו רבנן: מעשה בשני כהנים שהיו שניהן שוין ורצין ועולין בכבש, קדם אחד מהן לתוך ארבע אמות של חברו - נטל סכין ותקע לו בלבו.

עמד רבי צדוק על מעלות האולם, ואמר: אחינו בית ישראל שמעו הרי הוא אומר כי ימצא חלל באדמה ויצאו זקניך ושפטיך אנו על מי להביא עגלה ערופה? על העיר או על העזרות? געו כל העם בבכיה.

בא אביו של תינוק ומצאו כשהוא מפרפר. אמר: הרי הוא כפרתכם, ועדיין בני מפרפר, ולא נטמאה סכין.

ללמדך שקשה עליהם טהרת כלים יותר משפיכות דמים.

וכן הוא אומר וגם דם נקי שפך מנשה [הרבה מאד] עד אשר מלא [את] ירושלים פה לפה.

[The Talmud asks about the baraita]

Which event took place first?

You could say that of the bloodshed took place first. But, if in spite of the murder they did not establish the system of lots, would they have done so because of the [incident of the] broken leg?

Rather, the broken leg came first. But, since they had already arranged the lots system, how was [the affair of the bloodshed] within the four cubits possible? Rather, in fact, the incident of the bloodshed came first, but originally [the Rabbis] reasoned that it was a random event, but when they saw that even as a matter of course they were exposed to danger, they introduced the lots.

Rabbi Tzadok stood on the steps of the Hall and said, "Our brothers of the house of Israel, listen! Behold, it says IF A CORPSE IS FOUND IN THE LAND (Deuteronomy 21:1). For us, upon whom does it fall to bring the *eglah arufah*? Upon the city or upon the Temple Courts?"

But does Jerusalem bring an *eglah arufah*? Has it not been taught in a baraita: Ten things were said concerning Jerusalem and this is one of them - it does not have bring an *eglah arufah*.

Furthermore it is written: THE IDENTITY OF THE SLAYER NOT BEING KNOWN (Deuteronomy 21:1) - but here it is known who killed him?

Rather [he said this] to increase the weeping.

The father of the boy came, and found him still writhing. He said, "Behold, he is an atonement for you. My son is still writhing."

To teach you that they regarded the purity of their vessels as more serious than bloodshed. They asked: Was it that murder had become a lesser matter to them, whereas the purity of their vessels remained in its original importance, or did murder concern them as before but the purity of the vessels became for them of still greater concern?

Come and hear:

Since the Talmud adduces a proof from the verse: MOREOVER, MANASSEH SHED SO MUCH INNOCENT BLOOD (2 Kings 21:16), this indicates that murder had become a matter of lesser concern to them, while the purity of the vessels retained its original importance.

הי מעשה קדים ?

אילימא דשפיכות דמים - השתא אשפיכות דמים לא תקינו פייסא, אנשברה רגלו תקינו ?
אלא דנשברה רגלו קדים. וכיון דתקינו פייסא - ארבע אמות מאי עבידתייהו ?
אלא, לעולם דשפיכות דמים קדים.
ומעיקרא סבור : אקראי בעלמא הוא, כיון דחזי אפילו ממילא אתו לידי סכנה - תקינו רבנן פייסא.

עמד רבי צדוק על מעלות האולם ואמר אחינו בית ישראל שמעו הרי הוא אומר כי ימצא חלל באדמה אנן על מי להביא על העיר או על העזרות.

וירושלים בת אתויי עגלה ערופה היא ? והתניא : עשרה דברים נאמרו בירושלים, וזו ינה מביאה עגלה ערופה.
ועוד : לא נודע מי הכהו כתיב - והא נודע מי הכהו.
אלא כדי להרבות בבכיה.

בא אביו של תינוק ומצאו כשהוא מפרפר, אמר הרי הוא כפרתכם ועדיין בני קיים [כו']

ללמדך שקשה עליהם טהרת כלים יותר משפיכות דמים,
איבעיא להו : שפיכות דמים הוא דזל, אבל טהרת כלים כדקיימא קיימא, או דילמא שפיכות דמים כדקיימא קיימא אבל טהרת כלים היא דחמירא ?

תא שמע :

מדקא נסיב לה תלמודא וגם דם נקי שפך מנשה - שמע מינה : שפיכות דמים הוא דזל, וטהרת כלים כדקיימא קיימא.